

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

SUSCRIPCIÓ

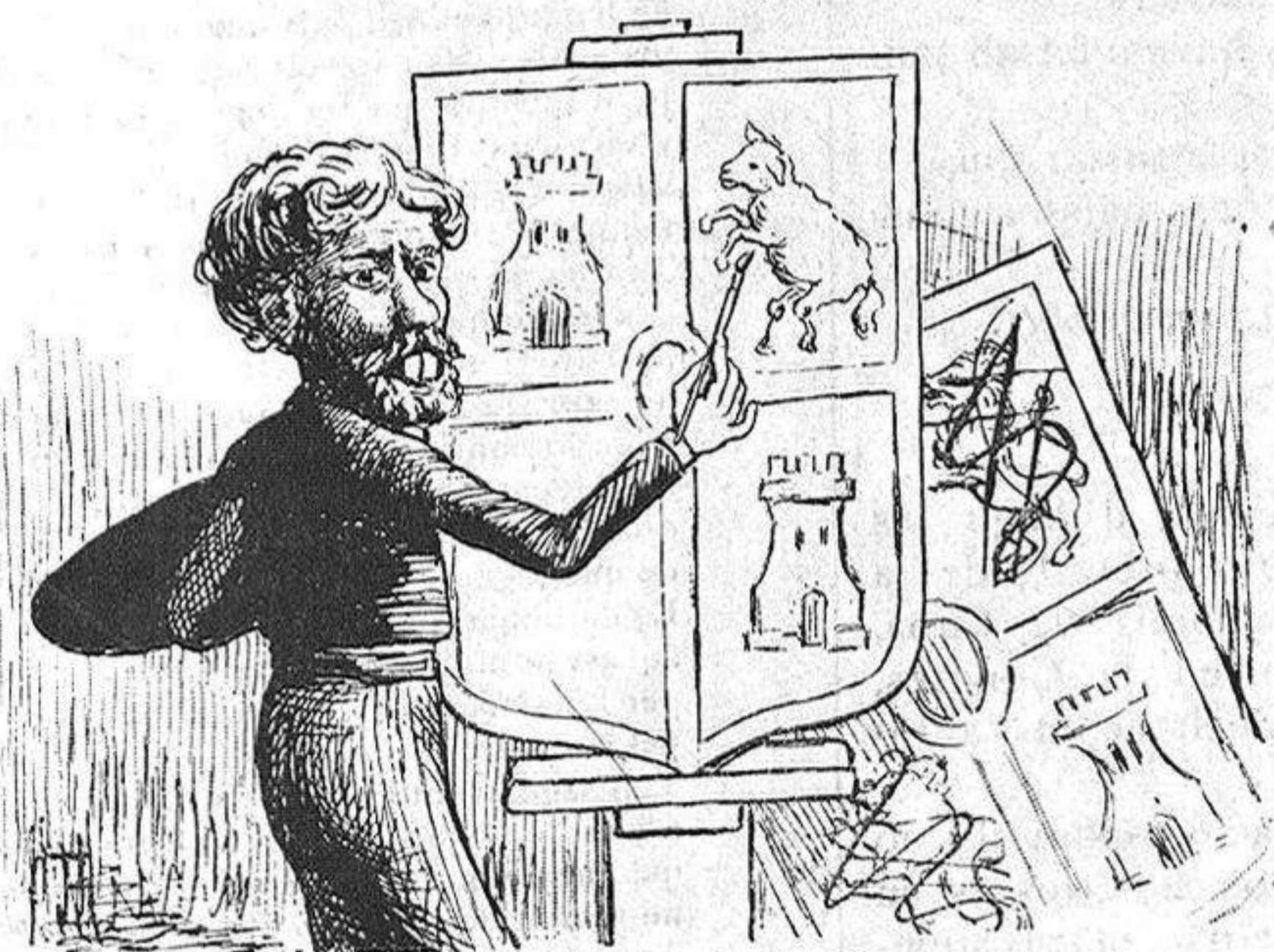
En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

CUADROS..... AL VIU

Soldats trossejats en Guisa,
Mac-Kinley fet un bacó,
y en l' hermos escut d' Espanya
un borrego en lloch d' un lleó.....

En Weyler *llensant* sas tropas
sobre dels Estats Units.....
¡Ab poch *lances* com aquestos
sí que á fe estém ben guarnits!

AVÍS

Fem present á tots los que reben **LO MESTRE TITAS** sens estar suscrits, que 's dignin avisar si volen continuar rebent'lo, del contrari, desde 'l pròxim número suspndrém l' envió.

Els horrors de Guisa. — El mensatge de Mac-Kinley. — Assamblea romerista. — El Sagasta d' ahir y d' avuy. — Weyler en Madrit.

PESAR de la autonomia, concessió que, segons nostres grans polítics, havia de fer caurer de las mans dels insurrectes las armas y aplacar la criminal sanya de son miserable cor, los fills espúreos d' aquella terra han comés lo mes gran dels horrors que registra la actual guerra de Cuba.

La població de Guisa ha sigut víctima del furor dels rebels de la manigua, com si diguessem, de aquelles fieras del bosch.

La tropa va fer una defensa desesperada, mes sucumbí per efecte de las canonadas de dinamita y de las ametralladoras.

La matansa que feren los insurrectes al apoderarse de Guisa, causa horror y espant.

Allí s' han trobat cadàvers carbonitzats; cossos lligats ab alambres á las reixas de las finestras á fi de que moríssin víctimas del foch; criaturas y donas descuartizadas y pous y fossos plens de restos humans, y en las palmeras que rodejan la població, cadàvres penjats en diferents y violentas posicions.

¡Y aquest espectacle espantós y horriblement salvatge, te lloch als pochos días de ser firmat per la Regent lo fatidich decret concedint a Cuba la autonomia....!

Per frescura no n' hi ha un altre com el govern d' en Sagasta.

Perque, mirin que afirmar que 'l mensatge de Mac Kinley es un document inofensiu, y hasta amistós pera Espanya, es un colmo, un despatxament tan descarat y cínich, que 'ns indigna y subleva mil vegadas més que 'l mateix desvergonyiment d' en Mac Kinley.

Y mirin que 'l llenguatge d' aquest bréol 's mereix únicament una escupinyada á la cara y una bofetada que l' hi aixafi 'ls nassos.

¡Mentida sembla que 's tolerin provocacions y bravatas semblants d' un indecent cansaladé!

Y aquí 'n copió algunas á fi de que 'ls nervis dels meus lectors estimats se sacudeixin una mica.

«Que nostra política á Cuba fou una política de rapinya y d' extermini; que las ordres brutals de 'n Weyler indignavan al mon civilisat; que no concedeixen la beligerancia als insurrectes perque 's veurían privats de transportar armas y municions á Cuba; que 'l govern dels Estats Units se reserva la llibertat de arribar á la intervenció armada si dintre poch no s' afirma la pau en Cuba....»

Si aixó no es un insult descarat y afrentós pera Espanya; si aquest llenguatge no es cínich y vil y tament ofensiu, que vingui donya Virtudes y donya rabes freigits y que ho diga.

Fins rabia dona l' escriptor, al contemplar al

poble espanyol, fet un burro de carga, que ni 's sent de las garrotadas.... ni 's recorda de que un burro pot tirar cossas....

Negar la llum del sol sería, negar la importancia política que ha tingut la Assamblea romerista celebrada la passada senmana en el frontón Eustal-Jai de Madrit.

El carácter batallador y la elocuencia del ex-ministre conservador senyor Romero Robledo, eran més que suficients pera que aquell lloch fos invadit per la multitud desitjosa d' escoltar sátiras y frases punxants que 's clavan en l' enemich com una fletxa.

Las fuetadas del contrari, son ja previstas, y per lo tan, no couhen tan; mes, las d' un *compinche*, las de qui ha remenat també l' olla del presupost, son més sarcásticas y apretan més.

Y á fe que alguns reberen de valent; mes, d' un lliberal sols podem esperarne, quan més, la veritat á mitjas.

Apuntemne alguna cosa:

«Els homes que governan se troban alucinats y per aixó cometen las equivocacions y errors que comprometen los sagrats interessos de la monarquia.»

Y aquí en Romero hauría dit millor.... de la patria.

«En Weyler está predestinat per Deu pera salvar la patria....»

¡Home, home! Tan com aixó, en dupto; pero, molt podria fer sí.... 's determinés á pendre un altre rumbo.

«Respecte las aberracions del general Martínez Campos.... las dispensa....»

Donchs jo, no. Perque las aberracions que 's tenen en perjudici dels altres, las detesto.

«La conceció de la autonomia constitueix una vergonya y sols guía al Govern el desitj d' alcanzar la conmisericordi dels Estats Units.»

Chócala noy; ets un *pollo* en tota la extenció de la paraula. Si aixís parlessis sempre, fins et *dispensaria* la meva amistat.

«La autonomia ens obligará á que desapareixi de nostre escut el lleó, sustituintlo per un borrego.»

Y aquí deuria haver afeigit; un borrego ab las tripas fora de la pancha.

«Nostres pares lluytaren durant set anys en los camps de Navarra, Aragón y Vizcaya pera conseguir el sistema parlamentari.»

No descarrilis, Paco, que 't farás *mal bien*.

«S. M. la reyna debía contestar al mensatge de Mac-Kinley....»

¡Ay, Paco, que en vas d' errat de comptes! Lo que dirá donya Cristina. ¿A mí con esas?

«Si 'ls mártirs de nostra independència alsessin sas llosas sepulcrales, (aquí en Romero debía recordarse de 'l Tenorio) podrian preguntar:— ¡Sagastal! ¡Moret! ¿Qué haveu fet de la dignitat del ejército, per l' honra de la patria?»

Y ells podrian contestar: las havém fet ab sanfayna.

Y en Romero, exhalant un dols sospir diu:

«¡Benheits los reys que reijeixen passos constitucionals y parlamentaris!»

Sí, Romero, sí; tens tota la rahó, *benheits*.

¡Cómo cambean los tiempos!

Aquesta exclamació se m' acut, al llegir las paraulas tan en consonancia ab la protesta de la minoria carlista sobre la autonomia de Cuba, pronunciadas per en Sagasta en la Congrés, l' any 1894, contestant á las declaracions autonomistas de Salmerón.

«Lo que vull dir es que la nació espanyola no ha derramat la sang ni gastat los seus tresors en la manigua, pera preparar á la emancipació aquelles regions, perque pera aixó no hi havia necessitat de sacrificar tantas vidas, ni de gastar tans millons.... Espanya vol que las provincias espanyolas d' Ultramar sían sempre espanyolas y que

formin part de la nació las provincias de Cuba, Puerto Rico, etc., etc.»

Y ja en 1893, contestant al discurs de 'n Labra, deya:

«....Es impossible fer avans las reformas políticas que las económicas. Jo no só dels que diuen, *sálvense los principios, y piérdanse las colonias*, sino dels que diuen; *sálvense las colonias, y piérdanse los principios*.»

«Tinch molta por á la autonomia, molt exposada á que vingui tras d' ella la independència...., per aixó retxasso la autonomia.... Pero, autonomia en lo polítich, *algo* que debiliti la soberanía de la nació, aixó, jamay; aquesta es la barrera insuperable que hi ha entre els autonomistas y 'ls liberals.»

Ganas me venen de agafar aquestas cuartillas y refregarlas pels nassos de 'n Sagasta y dirli:

¿Y tú, trapassé insigne, ets aquell Sagasta de allavors?

¿Cóm es possible que avuy desfassis ab los peus lo que ahir feres ab... las potas?

Apaga y vámonos.

Ja tenim en Weyler á Madrit, sent objecte de visitas, amoretas y obsequis.

Va sortir de Barcelona sens que ningú 'n sapigués res, y en la vila del Os el reberen dignament, á pesar de que 'l Govern procurava ocultar el viatge del citat general.

Alguns volen suposar que 'ls carlins de Madrit s' hi arriaman perque avuy, en Weyler, es un sol qu' escalfa bastant.

Res d' aixó, al contrari.

L' actitud dels carlistas envers en Weyler, demostra patenment que nosoltres, quan se tracta d' honrar á homes dignes de la Patria, no veiem colors, ni distingim políticas, ni tenim ni volem enemichs.

Estém molt per sobre de certas miserias.

SAID.

SEMI-VISITA

A LA ESCOLA DEL SENYOR MESTRE TITAS

Puig cada jorn s' aumenta, Sr. Titas, la fama del seu ja célebre estudi, no faltarán mas lleals semi-visitas mentres V. son méto:do no mudí. Avuy, tot contemplant com entregava als deixebies d' Olot lo cartipás, m' he posat (perque 'l temps no m' apremiava) á escoltar la lliadó y hasta 'l repás. Vosté ja m' ha sentit quan tots llegían que collocantme jo aprop del Peret he bufat lo clatell dels que dormían, los quals s' han aixecat mitx morts de fret. Ja 'n te molts que responen ab palica y tot sovint llimpian lo fusell: aquets, atents, en tant que V. esplica fan notas en un llibre ja un xich vell. Tant en lo que V. als alumnos deya com en lo que algun d' ells molt be respón, hi oviro 'l dols recort de lo que feya un sant varó que ja ha fugit d' eix mon. Y en lo conmemorar dels Reys la festa, resolguent estrená un altre vestit, dona vosté una proba manifesta de que segueix sa escola ab molt profit. Es de llohar que, com V. diu, sía aquest profit per l' ánima y pel cos: per l' ánima, allunyant la tiranía; pel cos, perque obtinguém promte repós. Vaji seguint intercalant vinyetas, á més de la que hi ha en primera plana, qu' encare que s' hi perdin més pessetas, ne rebrán dany l' *Esquella* y *La Campana*. També á Olot he trovat á eixas bandarras, enmantzinant al poble ab la pudor que despedeixen, tot movent las barras per dí alguns mots que van de dret al cor. Un día 'm vaig trovar jo devant d' ellas y sens dir que 'ns volían aixelar,

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

guarnidas ab nivells, compás y estrellas,
 á menjar vert me varen convidar.
 Mes, com en quan á aucell, no sento gana,
 de res més que del triomf de la vritat,
 lo que vaig fé á l' *Esquella y La Campana*
 llavors no més va ser, girá 'ls lo plat.
 Pro, al día capital, que ja s' acosta,
 de desbratar son criminal complot,
 vosté podrá tornar-me la resposta
 de si es cobart o nó!

L' AUCELL D' OLOT.

EN EL OLIMPO

E nom únicament conexíam al distingit jove y notable poeta don Joseph María Grau García, redactor de nostre estimat colega el *Correo Catalán*.

Havíam llegit moltes de sas poesias publicadas en diferents periódichs carlistas, y en ellas descubríam rasgos de verdader poeta, de notable literato, y aptituts envejables per cultivar la primera de las *arts bellas*; mes desconexíam per complert al senyor Grau García, com autor dramàtich.

Dissapte passat, ab motíu de la funció que la companyia d' aficionats del Círcol Tradicionalista de Sarriá, dedicá als carlistas de Barcelona y en honor del esmentat jove senyor Grau, va 'm fernes càrrech de lo molt y bó que pot esperarse de qui reuneix tan altas dots, als 22 anys, per llensarse á la carrera literaria.

Las obras posadas en escena en el Olimpo, todas originals del senyor Grau, foren tres.

La Cruz de Sangre, drama en tres actes y en vers, en el qual hi ha escenas dignas d' un mestre, y situaciones ben buscadas y d' un efecte verdaderament dramàtich.

En todas las obras, y d' un modo molt especial en aquesta, sembla que 'l autor haigi volgut fer la apologia de la bandera tradicional. Pot be dir-se qu' es ben *filla* de son *pare*, tan es el pur carlisme que per tots cantons respira la obra. Res més vil y repugnant que aquell comandant liberal (Miguel), ni res més caballeresch y noble que 'l oficial carlista (Carlos) quals valor y honrats sentiments atrauhen las simpatías y entusiasme del públich. Carlos es el personatge més ben redondejat de *La Cruz de Sangre* (també 'l més important) encare que 'ns sembla que, en lo segón acte, quan boitx, aquell brusco retorn á la rahó es poch natural.

La trama es ben urdida, interessant l' argument, el llenguatge florit, la versificació exuberant de imatges hermosas, y si be en l' acte tercer hi notarem algunas escenas molt parecudas al *Don Alvaro*, ne fem gracia molt justament per alló de: per seguir lo vol d' un águila es precis ser águila.

El Abismo, epissodi dramàtich en un acte y en vers, es en el que 's revela el senyor Grau

García com autor consumat, tan per los cuadros eminentment dramàtichs com per la naturalitat en que 's mouhen los personatges. D' aquests, el mes simpàtich y acabat es el del cegu, (Blas), sens que volguem dir que 'ls demés no siguin ben pintats y estudiats ab verdader carinyo; pero, es que 'l cegu esta sempre en situació; es tot un cegu. En aquesta obra, el senyor Grau García fa gala de possehir l' art de fer moure 'ls personatges en la escena, sens forsar las situaciones, sens violentarlas, y per aixó debem manifestar que *El Abismo*, es aixís com una especie de *Puñal del Godo*; una capseta, petita, pero artisticament sinzellada.

El Abuelito, es un juguete cómich-lírich en un acte y en vers, en el qual prenen part, com á principals personatges, un nen y una nena y el *abuelito*, qual personatge es secundari apesar de ser, com indica 'l titol, lo protagonista. En aquest juguete 's manifesta el senyor Grau García com á poeta xispejant.

Los nens Teresita y Vicente Casasús, de 7 y 9 anys respectivament, ens deixaren parats; en especial el nen Vicente, demostra un memorió terrible y una precocitat notabilíssima y una soltura superior.

L' autor don Joseph Maria Grau, qual retrato publiquem, honrant així nostre periódich, fou cridat diferents vegadas á la escena entre 'ls merescuts aplausos de la numerosa concurrencia, (tota llanuda) que omplía el teatro.

Lo desempeñyo y la interpretació de las obras foren de lo millor que havem vist, tractantse d' aficionados.

Tan la senyoreta Arasa, com los senyors Vázquez, Larrotcha (M.), Rocabert, Monforte, Larrotcha (J.), Casals y Vila estigueren sempre en situació, y d' un modo especial el senyor Vázquez que 'n degué sortir reventat.

Tan al senyor Grau García, a qui tinguerem l' honor de saludar, com a tots als actors felicitem desde aquestas columnas per l' éxit de la funció del dissapte passat al Olimpo, ahont se reuniren, com en familia, multitud de carlistas de tots los Círcols de Barcelona.—S.

Juventut Escolar Tradicionalista

Lo diumenge passat va tenir lloch en lo Círcol Tradicionalista la reunió d' estudiants convocada per la Junta escolar interina, estant present un delegat de la autoritat gubernativa.

Usaren de la paraula los senyors Vilahur, Canaletta, Subirá, Pascual, Alós, y Font y Fargas, llegint aquest últim los telegramas que 's dirigian al R..... y al Exm. senyor marqués de Cerralbo.

Per indicació d' un estudiant del Seminari, va acordarse que 'l Seminari fos considerat com una facultad, que tindrà 'l seu delegat general y un representant en cada curs.

La concurrencia d' estudiants era numerosa y l' entusiasme gran.

¡Animo estudiants carlistas de Barcelona! La Causa espera molt de vosaltres.

De segü que vosaltres no sou dels que veniu, fa días, movent gatzara en la *Universitat* por mor al os bertrán.

Per la nit del citat diumenge, se celebrá una vetllada en el mateix Círcol dedicada á la Juventut Escolar.

Presidí l' Exm. senyor Duch de Solferins, reinant l' alegría y entusiasme entre la numerosa concurrencia.

També fou brillant la vetllada que la Juventut Católica celebrá 'l dilluns en honor y gloria de la Verge Inmaculada.

Tan la part musical com la literaria, foren notables, rebosant distinguida concurrencia los salons d' aquella simpática Academia.

¡QUE CRIDIN!

STIMATS deixebles; bé sabéu que ja fa temps, que dura en sentit dels descamisats, la tongada de festa pels carlins, es dir festa, al revés, treball incansable, puig un día passan armas per la frontera d' Aragó, altre día s' aixecan partidas en la provincia de Huesca, un altre pasan cuatro mil fusells per la frontera Na-

varra, més tart amagan deu millóns de granadas y bombas de má en diferents pobles, altre que han intrduhit cent millóns de cartuchos sistema Llorens, que hi ha cinch centas mil llansas, y altres tants sabres y vuit cents mil caballs, destinat tot als partidaris de don Carlos; que 'ls somatents son tots carlins, que 'ls círcols s' omplen de militars, qual únich desitj es proclamar al Rey; y nosaltres, que estém quiets entre mitj de tan burgit, deplorém vivament que no sigui veritat tanta abundancia, porque de la esquena dels embusteros, pillos y lladregots que ho diuhen, ne fariam las estelletes.

També sabreu segurament, que los que tals ximplezas y mentidas fan rodolar, son uns periódichs escrits per una colla de semi-homes, dividits en tres categorías; primera, pillos que escriuhen lo que no seuten; segona, burros que escriuhen lo que 'ls hi diuhen y tercera, brutos que escriuhen lo que pensan. Aquets últims, son los que veuhen las llumenetas que 'ls hi ensenya lo deu Baco y que tan nos farián riurer, si no fos la compassió que sentim per aquells desgraciats.

Los burros (segona categoría) ens fan fástich; sentim per ells sols despreci, porque 'ls infelissos no serveixen per altre cosa que per portar carga, rebre garrotadas de boig, dejunar quan no hi ha grana, revolcarse quan s' entosoneixen y enfutarse lo día que l' amo 's descuida 'l sach de la grana y 'l cova de la palla. Aquets no fan foch ni fum.

Mes los de la primera categoría ó sigan los pillos, ja es altra cosa. Tenen per principi viurer per menjar, fer rals, vinguin en la forma y manera que 's pugui. No tenen cor, en ells sols tenen vida exuberant los vicis, que 'ls tenen lligats de cos y ánima y per satisfacer los quals son necessaris molts rals. Per aquets son capassos de terho tot es dir, no ferho, porque hi ha molts entrebanchs, mes ja s' enginyau per ferho fer, lo qual ha estat sempre la seva mónica y per aixó son pillos. No 'ls tenim o li, porque no sabem sentirlo, pero sí que per bé de la societat voldriam po guararlos aplicar tot lo rigor de la Lley y quan aquesta no servis, portarlos, per exemple, al mitj de Africa ó á certs cantóus de l' Oceania. En cambi ells, als carlins, voldriam passarnos á foch y á sanch, destruirnos á nosaltres y á tota la nostra descendencia per acabarnos de cop, y en cambi, nosaltres, al portarlos en cas extrem als punts indicats, no fariam mes que protegirlos puig allí podriam arribar (ells que tenen manya) á ser reys ó presidents de república. ¿No us ho sembla que hi ha diferencia?

—¡Oh senyor Mestre! no fassi cas de lo que diuhen los republicans, porque tenen molta llengüeta; haventhi un que s' hi torna, ja fujen.

—Be ho sé prou; ja 'ls conech; molta fressa y pocas nous y tan es aixís que no cal mes que repassar las sevas campanyas. ¡Morin los carlins! deyan; y aixó procuravan, quan trobavan algún pobre vellet que anava á missa, y semblant á lo de la crema dels convents, en que deixaren intactes aquells en que hi trovaren homes decidits á rebrels, enviánlosi confits y prunas, y passant en cambi á sanch y foch altres, en que hi trovaren mártirs que per armas sols esgrimían lo prech de la oració.

Y apropósit de la valentia d' aquesta classe de gent recordo, que en la ciutat de Barcelona hi havia unas quantas dotzenas de perduts, que tots los días movían gran xibarrí, puig portavan los fusells als dits, disposats á tirar cuatro balas á tots quants portessin escapularis, que per aquellas hienas, era senyal inequívoca de ser carlins, fent lo valent ó més ven dit, lo pinxo, creyentse ser uns Cids ó unos Paredes, de qual opinió participavan la majoria dels ciutadans pacífichs. Ja cansats de fer tropelías en la ciutat y moguts per lo ¡tol-lé, tol-lé! dels que no tenian pels á la llengua, 's determinaren á surtir á operacions per acabar ab los quatre descamisats que tenian la poca vergonya, en temps de tanta llibertad, de cridar ¡viva Deu, la Patria y el Rey! Se organisá una columna y

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3'50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0'50 pta. per certificat y franquetx.

ja al moment de anar a formar, ne faltaren molts a llista, però ¡va! deyan, no hi fa res, aixís quedarem los més valents! Se municionaren, ompliren de gom a gom las botas y empengueren la marcha, després de unes quantas allocucions plenas de esperpentos, que 'ls inocularen l'ardor bélich en tal grau, que marcharen disposats a aplanar de la primera embestida la montanya del Montseny.

Més ¡oh desgracia! al arribar a San Andreu, a molts ja sels hi havian espatllat las espardenyas y 's tingueren que retirar; anaren tirant amunt y succehi la mateixa operació en quantas poblacions passaren y per fi arribaren, cansats, reventats é indisposats del ventre efecte de tantas fartaneras a Caldas de Montbuy. Després de haver descansat un bon rato, s'entussiasmaren contant las gloriosas victorias guanyadas, mes. ¡malehida pega! allí s'enteraren de que 'ls quatre descamisats dels carlins voltavan per aquells encontorns y ¡xim! ¡xim! ¡xim!—¡A trovarlos!—deya el jefe; y responian los valents a sas ordres ¡que 'ns venen! ¡traïdors! ¡nos volen fer assassinar! ¡no hi aném a trovarlos! Comogutlo jefe per la honrosa disciplina y valor probat de sa maynada, dona ordre de retornar a Barcelona; renaix la alegría, lo cos de aquella gent se robusteix de valentia, fora exclamucions, no mes renechs y ¡xim! ¡xim! ¡xim! camas ajudeume cap a la ciutat comptal a fer lo fatxenda y explicar sas proesas lladroninas, únicas de aquella campanya célebre en los anys de la gran República, de la que ne sortiren sens novetat ni cap baixa per efecte de las balas.

Ja veyeu donchs si 'is conech de temps, pero lo que segurament no sabreu vosaltres, es que los que tingueren lo valor de arribar fins a Caldas, no fossin mes que los de la segona y tercera categoria, es dir la gent del bronze, puig los de la primera ó sigan los pillets, seguint las reglas de la seva escola 's quedaren a desorganizar y saquiexar las caixas (no de cuartos) de las ciutats a las que 's creyan no podian arribar las balas dels fusells carlins.

Bons per baladreixar de lluny y amagats detrás del escriptori de las redaccions dels diaris, pasquins de sas baixesas, desvergonyiments y cobardia, pera que al moment que veuen un puny que s'aixeca per ensorrarlos la clepsa, ja 'ls teniu ab las agallas acabadas.

Donchs tal classe de gent son los que cridan contra 'ls carlins, no moguda per altre cosa que per la por y en vista de que als treballs que fan ningú respon porque no 'ls creuen, y sols contan ab una camarilla que ja tots coneixem que sols desitja ferse 'ls seus, per després passar a ser legalistas y está clar, per tapar aqueixos treballs fets en las logias masónicas al objecte de que la massa neutra, amant de calma y quietut no s'enteri, cridan continuament ¡al llop! ¡al llop! ¡que venen los carlins!

¡Lliberals de tota mena! sou uns pastanagas y ja podéu cridar ja, que de por no 'ns ne feu gens ni mica y estém tan convenuts que no sabéu fer mes que fressa que si avuy per demá 's vulgués fer la prova, llisenciant a tot l'exercit de la patria, porque en éll tots hi tenim part y nos ho haguessim de fer, a las dos horas de comensar la feyna ja no 'n veuriam cap de vosaltres ni per medicina.

De conseguent, estimats deixebles, quan us xiulin las orellas a causa del terratrémol de brams de gent liberal y republicana, no havéu de dirlos altre cosa que ¡menos soroll y més feyna! ¡baladrets!

Lo MESTRE VELL.

FUETADAS

A visitat nostra redacció el primer número del senmanari *La Esperanza*, de Cuenca, ab qui gustosament establirém el cambi.

Rebi el nostre mes cordial saludo.

L' *Orfeo Catalá* ha sigut víctima d' una denuncia, en la qual se l' acusa de defraudador del Estat.

La Junta del *Orfeo* ha negat de que la tal institució siga una escola de música, sino una societat coral, com las altras, dedicada al perfeccionament musical dels orfeonistas.

Segóns s' assegura, l' *Orfeo* es objecie de la enveja.

Ho sentim, porque l' *Orfeo Catalá* es una societat qu' honra a Catalunya y gosa de las totals simpatias del poble.

«La enveja, Millet, la enveja; tan sols l' enveja y res més.»

Ja tenim a Weyler en Madrit, disposat a ser sarandeijat pels uns y pels altres.

Que si en Weyler ha topat ab la Regent.

Que si 's farà carlí.

Que si 's farà republicá.

Fins diuen que s' entendrá ab en Nocedal.

¡Bufal!

Per lo que 's veu, es probable que 's ficarà al cotarro romerista.

Que l' adula d' una manera descomunal.

Lo que sí es veritat, es; que la manifestació dispensada a Weyler, si no fou grandiosa, fou espontánea y entussiasta.

Diguin lo que vulguin, los periodistas de gran circulació y de gran barra.

Ja que 'l senyor Collaso fa tantas visitas a las barriadas faltadas d' urbanisació, l' hi supliquém al menos que 'n tregui profit; val més que no prometi tan y que fassi més, puig que 'ls propietaris no entenen de política.

Aquells barracons safreix de Passeig de Gracia y Diagonal, ¿que 'ls guarda pera rentar la camisa a certs concejals?

En las oficinas de edificaciones y ornato de Casa la Ciutat, sembla que 'ls arquitectes hi deurían tallar el bacallá.

Donchs, no senyors.

Allí manan y disponen tres ó quatre mestres d' obras, que apadrinats per algúns concejals, se las pintan qu' es un gust, y apenas si saben lo qu' es fer un ambant.

¡Eh, que ho deuen pagar bé?

Recordem al senyor Larroca, que en lo carrer Nou, enfront la casa Güell, s' estira la orella al gat d' una manera escandalosa. De aquella casa, alguns van molt sovint a visitar-lo, y deuría recomenar-lo, especialment a n' en Gracia y Victoria, que té mes agallas que 'l cego Planas, que posés fi a n' aquell *estirament gatuno*.

Las cosas, claras, y 'l burro, de nap.

Segóns ens escriuen de Tona, el procés en que está embolicat l' Alcalde d' aquell poble, sobre la justificació d' uns gastos que importan 600 duros, sembla que ja está arreglat.

Engreixá als matxos ab grana es lo que importa.

Los lliberals son aixís.

En cambi, per la falta d' aygua en aquell poble, tot sovint y arrelan las epidemias, com vá succehir l' istiu passat.

Que vaigin sonant els músichs, y 'ls contribuyents que ballin la dansa de la gana.

La barra que tenen los lliberals, es inconmensurable.

Ells ho pastejejan tot, en tot se fican, de tot fan manegas y a tot s' atreveixen.

Escoltin.

Días passats, quan se parlava de nombrar successor al cardenal Sancha per l' Arquebisbat de Valencia, tres *conspicuos* lliberals sostenian aquest interessant diálech, en casa d' un d' ells:

—Ja saps, noy, que 'l vostre senyor Bisbe us abandona?

—¡Vols dir?

—Aixís ho diu en X..... (un nom molt conegut en Barcelona.)

—¡Aixó sí que no pot ser! M' interessaré en contra.

—Noy, tu cantas com un *rossinyol*, pero quan en X..... ho diu, peix al cove.....

—No será.....

Y 'l següent día, un home encarterat de Madrid, llegia una carta, en la que hi constavan las següents textuales paraulas:

«..... y mil otras razones, todas dignas de tenerse en cuenta, si no bastara la de *haber extirpado por completo el carlismo dentro de su diócesis*.....»

Ja ho veyeu, lectores.

Los diputats lliberals son una peste; creuen tenir un rey al cos y fins tenen ja la ossadia de dir:

Aquest Bisbe no 's mourá d' aqui; aquell anirá allá.

¡Pobre Iglesia!

¡Y encaré es possible que hi haigi qui cregui en si 'l Papa ha de manarnos sostenir las actuales institucions que toleran diputats més ó menos *cantadors* que 's permeten el luxo de escriurer semblants tonterias y atribuir actes falsos a un digníssim Prelat de la Iglesia?

—Y consti que dich diputat, y no *ex*, porque 'ls vigatans s' espinin..... els llabis y no sápigam de qui 's tracta.

¡Saberuts!

CONTESTACIÓ A LA "SÚPLICA"

Sr. D. Jon Maquir

Estimat deixeble: Arrivá a mon poder la teva súplica, causantme estranyesa en un principi, mes, després 'm cregui que havias equivocat la direcció, puig suposo que no deurias fer com aquells que, quan 's tenen de dirigir al Capitá General per algun assumpto militar, dirigeixen las súplicas al Senyor Bisbe, ó vice-versa.

La escola del MESTRE TITAS té un Director y aquest mana y disposa qui son los que poden donar llissions als deixebles. Jo, per més que he sigut sempre atés y respectat, degut segurament als molts anys de humilts serveys prestats, si be sens cap classe de condició de las que avuy día 's tarifan, mes si ab tota la bona voluntat del meu cor, no soch quí per contestar de un modo satisfactori a lo que tú desitjas y demanas. Per lo tan, et recomano que 't servescas passar per la escola a parlar ab lo senyor Director y exposarli la teva pretenció, mes, si 't plau avans ferme una visita al objecte de ferte una miqueta de costat, tingas la seguretat de que faré quan puga.

Lo que sí 't recomano, es: que no demanis res més per escrit, porque com que a la escola hi assisteixen tans deixebles, no sabém de que 's tracta y Lo MESTRE TITAS no atent més que als que venen donant son verdader nom.

Agraeixo las tevas raspalladetas laudatorias, pero 't participo que jo ja he fet a tots y tinch la pell y 'ls ossos ressechs, efecte de un mal crónich; per lo tan, lo meu cos es refractari a la infló.

Ton afectíssim,

Lo MESTRE VELL.

N. B.—Lo senyor MESTRE TITAS acaba de participarme que per sota la careta que portas t' ha vist la fesomia; que sab que 'ls teus antecedents son bons y ta conducta inmillorable; y que per quals motius pots passar, quan vulguis, a donar llissions als deixebles.

CARTAS DE FORA

Girona, 9 de Desembre de 1897.

Senyor MESTRE TITAS: En aquesta ciutat s' estira, sens compació, la orella al pobre Jordi; prou ho ha dit en *Cris-tófol*.

Aixó no 'm causa gens d' estranyesa, puig qui pot y deuría evitarho, demostra posar en consonancia sos fets ab las paraulas que pronuncia, fa poch temps, en certa solemne ocasió. Tampoch estranyo lo silenci de la premsa local sobre aquest escandalós assumpto, puig sent en sa majoria lliberal, no es estrany que 's converteixi en encubridora de tots los vicis.

Es ja del domini públich que la premsa cobra 'l barato, y 's diu per tot arreu y 's fica fins la cantitat que cada periódich percibeix, y ahont se cobra, y qui la paga.

Y com que aquests insistents rumors podrian redundar en perjudici de la dignitat d' un company nostre, esperém que 's fassi llum sobre aquest assumpto, del contrari parlarém més clar que l' aygua ja que a las columnas del MESTRE TITAS no poden arribarhi las iras del nostre governador.

CUCUT.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.